Η δικιά μας κοντινή Αμερική

Μετά τη νίκη «τσουνάμι» των Δημοκρατικών στις ενδιάμεσες εκλογές της 3ης Νοεμβρίου στις ΗΠΑ και την απώλεια του ελέγχου και των δύο σωμάτων του Κογκρέσου από τους Ρεπουμπλικάνους, ο επίσημος λογαριασμός του Λευκού Οίκου στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ανήρτησε μια φωτογραφία του Ντόναλντ Τραμπ από το Οβάλ Γραφείο με τη φράση: «PSA: TRUMP IS STILL YOUR PRESIDENT». Αυτή η άμεση τοποθέτηση του Λευκού Οίκου στην εκλογική ήττα παρά την ειρωνεία και φυσικά την κενή πολιτική αντίληψη, είχε κυρίως την ανάγκη να υπενθυμίσει ότι, παρά το αποτέλεσμα, ο Τραμπ εξακολουθεί να βρίσκεται στην εξουσία. Και η υπενθύμιση αυτή είναι απολύτως αληθινή.

Η ανάρτηση εντάσσεται σε μια ευρύτερη επικοινωνιακή γραμμή. Το «America is for Americans», η διακήρυξη ότι «America will never be a communist country» και η φωτογραφία ενός κόκκινου καπέλου με τη λέξη «VETO», που ανάρτησε ο ίδιος ο Τραμπ το βράδυ των εκλογών για να θυμίσει ότι μπορεί να μπλοκάρει τη νομοθετική ατζέντα των Δημοκρατικών, συμπλήρωσαν το σκηνικό των ημερών πριν και μετά την ήττα.

Αυτή η επικοινωνιακή στρατηγική είχε προκύψει από πολύ νωρίτερα μέσα από διαφορετικές διαδρομές. Για παράδειγμα εδώ και δύο μήνες, στην επίσημη ιστοσελίδα του Λευκού Οίκου λειτουργεί μια ενότητα με την ονομασία Arcade, με ηλεκτρονικά παιχνίδια εμπνευσμένα από τα παλιά arcade games. Περιλαμβάνει παιχνίδια όπως τα *Flappy Bill*, *Rio Run*, *Supply Line* και *Trump Savings Tycoon*. Μαζί με αυτά προστίθενται και τα *Escape from Socialism* και *Red Scare*. Στο *Rio Run*, για παράδειγμα, μια φιγούρα τρέχει κατά μήκος του Ρίο Γκράντε και μαζεύει ανθρώπους που προσπαθούν να περάσουν τα σύνορα, για να τους «απελάσει». Σε αυτήν τη, «διασκεδαστική», περίπτωση η ίδια πολιτική επικοινωνία (λέξη που συχνά αντικαθιστά την προπαγάνδα) δανείζεται τη γλώσσα της ψυχαγωγίας και μετατρέπει ακόμη και τις απελάσεις σε παιχνίδι.

Όλα αυτά ανήκουν σε μια κοινή γραμμή. Οι ΗΠΑ, μέσα σε αυτό το αφήγημα των τουλάχιστον δύο τελευταίων ετών, παρουσιάζονται ως χώρα που βρίσκεται διαρκώς υπό απειλή, και η πολιτική καθημερινότητα μοιάζει περισσότερο με αναμέτρηση παρά με προσπάθεια επίλυσης των προβλημάτων της κοινωνίας. Ο Πρόεδρος και το επιτελείο του αναδεικνύουν την πολιτική αντιπαράθεση ως έναν διαρκή πόλεμο, με τις ΗΠΑ σταθερά στο στόχαστρο εχθρών στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Ο «κομμουνισμός», ο «σοσιαλισμός», το «Ισλάμ» και άλλα επιστρατεύονται ως γενικές απειλές, και ο πρώτος συχνά ταυτίζεται με πολιτικές προτάσεις για δωρεάν δημόσιες υπηρεσίες, κοινωνική προστασία και μεγαλύτερη φορολόγηση του πλούτου. Πρόκειται για μια συγκεκριμένη αντίληψη για το ποιος ανήκει στην Αμερική, ποιος την απειλεί και ποιος δικαιούται να

μιλά εξ ονόματός της.

«Θέλω να τρέξω κατά 'κει…»

Το 1987 ο Γιάννης Αγγελάκας έγραψε για τις Τρύπες το τραγούδι *«Η δικιά σου κοντινή Αμερική»*. Σχεδόν σαράντα χρόνια μετά, αξίζει να αναρωτηθούμε ποια είναι σήμερα η *δικιά μας κοντινή* Αμερική. Είναι χρήσιμο και αναγκαίο να σκεφτούμε πως πέρα από τον Τραμπ και την εικόνα μιας χώρας βαθιά διχασμένης, υπάρχει και μια άλλη αμερικανική πολιτική πραγματικότητα που περνά σε δεύτερο πλάνο. Τη διαμορφώνουν άνθρωποι που μιλούν ανοιχτά για τη συγκέντρωση του πλούτου στα χέρια λίγων, την ισχύ των οικονομικών ελίτ, τα data centers μαζί με το ζήτημα του περιβάλλοντος και των δεδομένων και την απόσταση ανάμεσα σε όσα παράγει μια κοινωνία και σε όσα τελικά μπορεί να απολαύσει η μεγάλη πλειονότητα. Τα ελληνικά μέσα, ωστόσο, βλέπουν συνήθως τις Ηνωμένες Πολιτείες μέσα και μόνο από το πρίσμα που περιγράψαμε παραπάνω.

Ο Μπέρνι Σάντερς είναι ίσως η πιο γνωστή περίπτωση αυτής της αντίληψης και έχει παίξει καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της συζήτησης. Εδώ και χρόνια επιμένει ότι η συγκέντρωση του πλούτου και η πολιτική επιρροή των μεγάλων επιχειρήσεων αποτελούν κεντρικά προβλήματα της αμερικανικής δημοκρατίας. Μαζί του, η Αλεξάντρια Οκάσιο-Κορτέζ και ο δήμαρχος της Νέας Υόρκης, Ζοχράν Μαμντάνι, είναι δύο από τα πιο αναγνωρίσιμα πρόσωπα μιας νεότερης γενιάς που πορεύεται με αυτή την πολιτική λογική, με τη δική της γλώσσα και τις δικές της προτεραιότητες. Δεν είναι, όμως, οι μόνοι. Στις πρόσφατες εκλογές εμφανίστηκαν σε πολλές πολιτείες Δημοκρατικοί υποψήφιοι με διαφορετικές πολιτικές διαδρομές, που ενώ ανάμεσα τους δεν ανήκουν όλες/οι στην «αριστερή» πτέρυγα των Δημοκρατικών, έβαλαν στο επίκεντρο το κόστος ζωής, την εργασία, την υγεία και την ανάγκη να περιοριστεί η επιρροή των μεγάλων οικονομικών συμφερόντων. Παρά τον διαφορετικό ορίζοντα των προσδοκιών για κάθε μία/ έναν από αυτά τα στελέχη, όπως και παρά τα ριζοσπαστικά ή μη χαρακτηριστικά τους, η συζήτηση για το 1% και τις ανισότητες απέκτησε ξανά θέση στην προεκλογική αντιπαράθεση.

Η εκλογική βραδιά έφερε μια σειρά από ιστορικές πρωτιές των Δημοκρατικών, που σε αρκετές περιπτώσεις συνδύασαν το αίτημα για διαφορετική εκπροσώπηση με μια σαφή κοινωνική και οικονομική ατζέντα. Στο Μίσιγκαν, ο Αμπντούλ Ελ-Σαγιέντ νίκησε τον Ρεπουμπλικανό Μάικ Ρότζερς και έγινε ο πρώτος μουσουλμάνος που εκλέγεται στη Γερουσία των ΗΠΑ. Όλο το προηγούμενο διάστημα είχε βρεθεί στο στόχαστρο της ρητορικής του Προέδρου και του επιτελείου του εξαιτίας της θρησκείας του, ενώ πολλοί υποστηρικτές του Τραμπ ανάρτησαν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης πριν και μετά την εκλογική αναμέτρηση ισλαμοφοβικά μηνύματα. Στη Μινεσότα, η Πέγκι Φλάναγκαν, αυτόχθονη Αμερικανίδα (μέλος της φυλής των White Earth Ojibwe), νίκησε τη Ρεπουμπλικανή αντίπαλό της με πρόγραμμα που περιλάμβανε το Medicare for All και έγινε η πρώτη γυναίκα αυτόχθονης καταγωγής που εκλέγεται γερουσιαστής. Η Φλάναγκαν, υποστήριξε δυναμικά ένα δημόσια χρηματοδοτούμενο σύστημα υγείας και περίθαλψης, καθολικά προσβάσιμο, αναγνωρίζοντας

το ως ανθρώπινο δικαίωμα. Στο Ιλινόι, η Τζουλιάνα Στράτον κέρδισε την έδρα και μαζί με την Τάμι Ντάκγουορθ, που έχει ταϊλανδέζικη καταγωγή, το Ιλινόι γίνεται η πρώτη πολιτεία που εκπροσωπείται ταυτόχρονα στη Γερουσία από δύο μη λευκές γυναίκες. Στην Τζόρτζια, η πρώην δήμαρχος της Ατλάντα, Κίσα Λανς Μπότομς, νίκησε τον Ρεπουμπλικανό αντίπαλό της και έγινε η πρώτη γυναίκα κυβερνήτρια της πολιτείας και η πρώτη μαύρη γυναίκα που εκλέγεται κυβερνήτρια σε οποιαδήποτε πολιτεία των ΗΠΑ. Στο Οχάιο, η γιατρός Έιμι Άκτον, νίκησε τον Βιβέκ Ραμασουάμι, που είχε τη στήριξη του Τραμπ, και έγινε η πρώτη γυναίκα που εκλέγεται κυβερνήτρια του Οχάιο. Στο Νέο Μεξικό, η Ντεμπ Χάαλαντ έγινε η πρώτη αυτόχθονη γυναίκα κυβερνήτρια στην ιστορία της χώρας. Οι πρωτιές αυτές διευρύνουν την πολιτική εκπροσώπηση, αλλά η παρουσία νέων προσώπων δεν αρκεί από μόνη της για να αλλάξει τις πολιτικές προτεραιότητες.

Ανάμεσα στις «ανατροπές», το λεγόμενο flip, υπήρχαν και δύο προπύργια των Ρεπουμπλικάνων, το Τέξας και το Κάνσας. Στο Τέξας, ο 37χρονος (έχει και αυτό σημασία) Τζέιμς Ταλαρίκο, επικράτησε του αντιπάλου του και έγινε ο πρώτος Δημοκρατικός που εκλέγεται στη Γερουσία μετά το 1988. Ο Ταλαρίκο έβαλε στον πυρήνα της εκστρατείας του την ακρίβεια και τη συνέδεσε ευθέως με τη διαφθορά και με τα χρήματα των δισεκατομμυριούχων στην πολιτική. Η νίκη του οφείλεται εν μέρει και στην αδυναμία του αντιπάλου του, Κεν Πάξτον, ενός υποψηφίου συνδεδεμένου με σκάνδαλα. Ωστόσο, σε μια πολιτεία με εξαιρετικά μακρά παράδοση ρεπουμπλικανικής κυριαρχίας, το αποτέλεσμα υποδηλώνει ότι η συζήτηση για τις οικονομικές ανισότητες μπορεί να αποκτήσει εκλογική δυναμική ακόμη και εκεί όπου οι πολιτικοί συσχετισμοί μοιάζουν παγιωμένοι.

«Στο δρόμο να με βγάλεις που ανεβαίνει»

Η πολιτική αναδιάταξη δεν περιορίζεται στις Ηνωμένες Πολιτείες, ούτε έχει αποκλειστικά αμερικανικά χαρακτηριστικά. Τη συναντάμε σε χώρες της Ευρώπης, στη Λατινική Αμερική και σε άλλες περιοχές του κόσμου, μέσα από εκλογικές αναμετρήσεις, κοινωνικές κινητοποιήσεις και πολιτικές διεργασίες των τελευταίων μηνών. Οι συνθήκες κάθε χώρας είναι διαφορετικές. Ωστόσο, σε πολλές κοινωνίες η συζήτηση επιστρέφει σε όσα καθορίζουν την καθημερινότητα: πόσο κοστίζει να ζεις, τι μπορείς να περιμένεις από τη δουλειά σου, αν έχεις πρόσβαση σε περίθαλψη και αν μπορείς να σχεδιάσεις το μέλλον σου χωρίς να ζεις σε διαρκή οικονομική επισφάλεια.

Αυτές οι ανισότητες αποτυπώνονται σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας, και έχουν ήδη γραφτεί πολλά για κάθε μέρος της συζήτησης. Το κόστος της κατοικίας απορροφά όλο και μεγαλύτερο μέρος του εισοδήματος και αποτελεί ένα από τα κομβικά ζητήματα σήμερα. Η πρόσβαση στην υγεία. Η φροντίδα των παιδιών. Η ανασφάλεια στην εργασία και η προοπτική μιας σύνταξης που θα επιτρέπει αξιοπρεπή διαβίωση. Για πολλούς ανθρώπους η εργασία τους δεν αρκεί πια για να εξασφαλίσει τα βασικά. Και η απόσταση ανάμεσα σε εκείνους που συγκεντρώνουν πλούτο και κεφάλαια και σε εκείνους που ζουν από τον έναν μισθό στον επόμενο, μεγαλώνει.

Όλα αυτά επιδρούν ιδιαίτερα σε μια γενιά τριαντάρηδων που μεγάλωσε με την προσδοκία ότι η

μόρφωση και η δουλειά θα της εξασφάλιζαν μια καλύτερη ζωή. Πολλοί έχουν σπουδάσει, έχουν ταξιδέψει, γνωρίζουν τον κόσμο και τις δυνατότητές του. Κι όμως, δυσκολεύονται να αποκτήσουν όσα οι γονείς τους θεωρούσαν αυτονόητα, ένα φαινόμενο που σε πολλές γωνιές του κόσμου το συναντάμε για πρώτη φορά ξανά μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Για αρκετούς, η ανεξαρτησία παραμένει μια διαρκής εκκρεμότητα. Η επαγγελματική πορεία δεν προσφέρει πάντα ασφάλεια, η δημιουργία οικογένειας μετατίθεται για αργότερα και το μέλλον σχεδιάζεται με μικρότερο (ή κανέναν) ορίζοντα. Είναι μια εμπειρία που συναντά κανείς στην Αθήνα και στο Βερολίνο, στη Νέα Υόρκη και στο Παρίσι, με διαφορετικές βέβαια αιτίες και εντάσεις.

Σε αυτό το πεδίο επιχειρούν να κινηθούν ορισμένοι πολιτικοί που ακριβώς ανήκουν σε αυτήν τη νεότερη γενιά, με αρκετά παραδείγματα να έχουν ήδη πετύχει στις ενδιάμεσες εκλογές των ΗΠΑ πριν λίγες ημέρες. Ενεργοί πολιτικά εδώ και μερικά χρόνια, χτίζουν νέες διαφορετικές εκστρατείες και πηγαίνουν εκεί όπου βρίσκονται οι καθημερινοί άνθρωποι, μιλούν σε πλατείες, σε πάρκινγκ, πάνω σε καρότσες αγροτικών, έξω από εκκλησίες, συναγωγές και τζαμιά. Σε χώρους εργασίας και πανεπιστήμια. Δεν απευθύνονται μόνο σε όσους ήδη συμφωνούν μαζί τους. Προσπαθούν να συναντήσουν ανθρώπους με διαφορετικές καταβολές και εμπειρίες, που όμως μοιράζονται την ίδια δυσκολία να τα βγάλουν πέρα. Μιλούν για δικαιώματα και ελευθερίες, για το δικαίωμα του καθενός να αγαπά όποιον θέλει, αλλά και για την ανάγκη να μπορεί να ζει με αξιοπρέπεια, χωρίς κάθε απρόοπτο να μετατρέπεται σε οικονομική καταστροφή. Και βάζουν στο τραπέζι ζητήματα που αφορούν άμεσα την κατανομή του πλούτου: ποιος πληρώνει φόρους, ποιος επωφελείται από τις δημόσιες δαπάνες, ποιος έχει τη δύναμη να διαπραγματεύεται τους όρους της εργασίας και ποιος μένει εκτεθειμένος στις αποφάσεις των ισχυρότερων.

Ενδιαφέρον έχει και η εικόνα της επόμενης μέρας. Μετά τη νίκη τους στις προεδρικές εκλογές του 2024, οι Ρεπουμπλικάνοι επένδυσαν από την πρώτη στιγμή στον φόβο, στην εχθρότητα και στην αναζήτηση εσωτερικών εχθρών, με αιχμή μια σταυροφορία εναντίον της λεγόμενης woke ατζέντας. Αντιθέτως, οι στιγμές της νίκης των Δημοκρατικών μετά τα midterms, στην πλειοψηφία τους, είχαν εντελώς διαφορετικό τόνο. Είδαμε ανθρώπους να αγκαλιάζονται, να χαμογελούν και να πιστεύουν ότι κάτι μπορεί να αλλάξει. Αντί για εξαγγελίες αποκλεισμών, οι νικητές προσπάθησαν να πλαισιώσουν το αποτέλεσμα ως επανεκκίνηση της δημοκρατίας αλλά και αρχών που μέχρι πριν λίγα χρόνια θεωρούνταν αυτονόητες. Δεν χρειάζεται να εξιδανικεύσουμε κανέναν ή να θεωρήσουμε ότι μια εκλογική νίκη, όσο μεγάλη κι αν είναι, λύνει τα προβλήματα. Αυτό που είναι σημαντικό να υπογραμμιστεί εδώ και αυτό για το οποίο επιχειρηματολογεί αυτό το κείμενο είναι πως έχει ιδιαίτερη σημασία όταν μια πολιτική πρόταση κινητοποιεί ανθρώπους γύρω από μια θετική προσδοκία για τη ζωή τους, αντί να τους συσπειρώνει αποκλειστικά απέναντι σε κάποιον Άλλον. Και μέσα σε αυτό κρύβεται μια απολύτως ιστορική ευκαιρία.

Η εθνικολαϊκιστική Δεξιά στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ έχει καταλάβει εδώ και χρόνια ότι η ανασφάλεια μπορεί να γίνει πολιτικό κεφάλαιο. Παίρνει πραγματικές δυσκολίες, τις συνδέει με εύκολους ενόχους και προσφέρει την αίσθηση ότι όλα θα διορθωθούν αν απομακρυνθούν κάποιοι άλλοι. Η απάντηση σε

αυτή την πολιτική δεν μπορεί να είναι μόνο η καταγγελία της. Χρειάζεται μια πειστική εξήγηση για το γιατί οι ζωές των ανθρώπων δυσκολεύουν και, κυρίως, ένα σχέδιο που να δείχνει τι μπορεί να γίνει διαφορετικά. Αυτό είναι και το δύσκολο σημείο για κάθε πολιτική δύναμη που θέλει να απαντήσει: να μιλήσει για τις πραγματικές αιτίες της ανασφάλειας και να προτείνει αλλαγές που οι άνθρωποι μπορούν να αναγνωρίσουν στη δική τους ζωή.

«Όταν κρυώνω κι αρρωσταίνω ψάχνω εσένα»

Και εδώ η συζήτηση επιστρέφει στην Ελλάδα. Η χώρα βρίσκεται σε προεκλογική περίοδο και από τη μία, η πολιτική ζωή μοιάζει να έχει εξαντλήσει μεγάλο μέρος των διαθέσιμων απαντήσεών της. Ενώ, από την άλλη, η κοινωνία παραμένει γεμάτη αιτήματα που δεν βρίσκουν σταθερή πολιτική έκφραση. Η ακρίβεια και η στεγαστική πίεση περιορίζουν καθημερινά τα εισοδήματα, οι μισθοί δεν ακολουθούν το κόστος ζωής, ενώ η πρόσβαση σε βασικές δημόσιες υπηρεσίες συχνά απαιτεί χρόνο και χρήματα που δεν υπάρχουν.

Σε αυτή τη δυσπιστία προστίθενται τα σκάνδαλα και οι υποθέσεις διαφθοράς, οι καταγγελίες για θεσμικές παραβιάσεις και η αίσθηση ότι η λογοδοσία δεν αφορά όλους με τον ίδιο τρόπο. Όσο πλησιάζουν οι εκλογές, η δημόσια συζήτηση κινδυνεύει να οδηγηθεί και πάλι στη συζήτηση γύρω από πρόσωπα, συσχετισμούς, δημοσκοπήσεις και σενάρια. Όλα αυτά έχουν τη σημασία τους, αλλά δεν απαντούν στο βασικό ερώτημα: ποια θα είναι η ατζέντα των εκλογών; Θα μιλήσουμε για τη φορολόγηση του μεγάλου πλούτου και των πολύ υψηλών εισοδημάτων; Για το πώς θα αποκτήσει ξανά ο εργαζόμενος πραγματική διαπραγματευτική δύναμη; Για το ποιος τελικά έχει δικαίωμα σε αξιοπρεπή κατοικία και σε ουσιαστική δημόσια υγεία; Αρκεί μια ματιά στις αγγελίες για διαμερίσματα προς ενοικίαση, με τον μέσο μισθό στο μυαλό, για να πειστεί κανείς ότι το πρόβλημα είναι τεράστιο. Το ίδιο ισχύει για μια συζήτηση με λαϊκές οικογένειες για την πρόσβασή τους στη δημόσια υγεία και την κάλυψή τους από τους φορείς, παρά τα συνεχόμενα «εγκαίνια» του γνωστού υπουργού που προβάλλονται στα κανάλια.

Εκεί τίθεται και το ερώτημα του εκατομμυρίου: ποιος θα εκφράσει αυτή την ατζέντα; Ποιος σχηματισμός ή ποιο πρόσωπο έχει την ικανότητα αλλά και τη θέληση να μιλήσει σε ανθρώπους που έχουν απομακρυνθεί από την πολιτική; Ποιος θα βγει στις πραγματικές πλατείες και θα χτυπήσει πόρτες, όχι μόνο για να ζητήσει ψήφο, αλλά για να ακούσει τι συμβαίνει στους χώρους εργασίας, στις γειτονιές που υποβαθμίζονται, στις οικογένειες που χρωστούν, στους ανθρώπους που ζουν με την ανασφάλεια και τον αποκλεισμό; Ποιος γνωρίζει από κοντά αυτούς τους κόσμους και μπορεί να τους μιλήσει χωρίς να τους αντιμετωπίζει ως ένα ακόμη εκλογικό ακροατήριο;

Το κρίσιμο, με άλλα λόγια, ερώτημα είναι που εντοπίζεται σήμερα η βασική πολιτική διαχωριστική γραμμή και ποια θα είναι η εκπροσώπηση των πολλών. Και αυτό είναι ένα ερώτημα που συνδέει όλες τις εμπειρίες των διάφορων χωρών που περιγράφονται ή υπονοούνται παραπάνω. Ο άξονας Αριστεράς και Δεξιάς δεν έχει εξαφανιστεί, όμως πολλοί άνθρωποι δεν αναγνωρίζουν πια τον εαυτό

τους στα κόμματα που εκπροσωπούν αυτές τις πολιτικές ιδεολογίες. Δικαίως, αναρωτιούνται με ποια πλευρά στέκονται πραγματικά τα κόμματα που ζητούν την ψήφο τους. Άλλωστε, πρόκειται για κόμματα που χάνουν μέλη και ψηφοφόρους, δεν πείθουν και μάλλον φαίνονται ξεπερασμένα ή πολιτικά χρεοκοπημένα.

Η δικιά μας κοντινή Αμερική

Το ερώτημα, λοιπόν, δεν είναι μόνο τι θα συμβεί στις Ηνωμένες Πολιτείες μέχρι ή μετά τις εκλογές του 2028. Ούτε αρκεί να στρέψουμε το βλέμμα μας μόνο στην καταστροφική πολιτική του Τραμπ και να πιστέψουμε ότι είναι η μοναδική πραγματικότητα. Κάπου εκεί υπάρχει και η *δικιά μας κοντινή* Αμερική και σε αυτήν ίσως να κρύβεται ένα μήνυμα ουσίας αλλά και ελπίδας. Μπορεί να βρίσκεται σε μια προεκλογική συγκέντρωση σε κάποια πλατεία της Νέας Υόρκης ή σε μια μικρή ομιλία σε κάποιο προάστιο του Κολόμπους, αλλά ίσως να βρίσκεται και σε μια πολιτική συνάντηση στο Μεταξουργείο ή σε μια γειτονιά της Τούμπας που διαμαρτύρεται ενάντια σε κάποια έξωση. Αν πιστέψουμε στη *δικιά μας κοντινή* Αμερική, όπως οι Αμερικανοί πρέπει να πιστέψουν, και για λίγο πριν μερικές ημέρες το έκαναν, στη δική τους, ίσως ένας άλλος κόσμος γίνει εφικτός. Ένας κόσμος που η αντιμετώπιση των ανισοτήτων θα βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των πολιτικών προγραμμάτων και πρακτικών και οι ανάγκες των πολλών θα μπορέσουν να βρουν διέξοδο.

Ο Χρήστος Φωτογλίδης είναι υποψήφιος διδάκτορας Ιστορίας & Teaching Assistant στο Ohio State University